

קונטרס
תּוֹרַת הַנִּחָל

- אין יודיש -

פֿאַרשטיינע און וואונדערליכע רייד און געדאַנקען, וואס טוען איפֿוועקן
און שטאַרקן, עס לעבט אויף דעם גייסט און נשמה פון יעדן לעבעדיקן,
וואס פון די פֿליסיגע מייד פון חכמה טוען די רייד קנועלן, און פון
דארט טוען זיך די הייליגע שאף אנטרינגען, זיך צו שטאַרקן און רינגען
דעם אייפֿערשטן, אין יעדן מצב וואס מען טוט זיך געפונען

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן צדיק

רבי נחמן מברסלב זי"ע

אין ספר הקדוש לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ל"ט

וואס זענען געזאגט געווארן דורך

מרן מוהרא"ש שליט"א

ליל שבת קודש פֿרשת וזרא שנת תשס"ז

פ פ פ

ארויסגעגעבן ערב שבת קודש פֿרשת וזרא תשע"ד

דורך די תלמידי מתיבתא היכל הקדוש חסידי ברסלב

עיר הקדוש ירושלים תובב"א

**ליל שבת קודש
פֿרשֿת ויִרא
תשס"ז**

פֿרייטאג צו נאכט'ס ביי די ערשטע סעודה, האט מוהרא"ש שליט"א גערעדט געוואלדיגע מוהרא'דיגע דיבורים, אויפן רבינ'ס ווערטער אין ספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן (חלק ב' סימן ל"ט), וואס רעדט פון די תכלית פון די פריאה, עין שם.

ψ ψ ψ

און מוהרא"ש שליט"א האט אנגעהויבן: זאגט דער הייליגער רבי ז"ל (מוהרא"ש שליט"א האט איבער געהערט אויף איין נקדה וואס ווערט דערמאנט אין די תורה פונעם רבי'ן). הו"ל הקדושים זאגן: 'עם איז בעסער אז א מענטש זאל נישט געבוירן ווערן, ווי איידער ער זאל יא ווערן געבוירן (ערובין דף י"ג ע"ב). און אויך וואס עס שטייט (קהלת ד): "אין בעסער ווי ביידע איז דער וואס איז אינגאנצן נישט געווען"; דער זאך איז דאך א

וואונדער, איז אויב אזוי, פארנוואס איז דער מענטש טאקע באשאפן?

און א ודאי איז דאס אלס נישט געזאגט געווארן נאר אויף די וועלט, אז לויט די צרות פון דעם וועלט, מיט אלע יסורים וואס אלע מענטשן ליידן, וואלט א ודאי בעסער געווען טאמער ער וואלט נישט באשאפן געווארן. אבער אויף יענע וועלט, איז א ודאי בעסער אז ער איז יא באשאפן געווארן, ווייל דווקא אזוי קומט מען צום תכלית. און אויף אויף דעם וועלט, שטייט דאך, אז עס איז בעסער איין שעה פון תשובה און מעשים טובים מער ווי אלע לעבן פון עולם הבא (אבות פרק ד') וכו', זעה דאס אלעס אינעם הייליגן רבינים ווערטער.

און מוה"רא"ש שליט"א האט מסביר געווען, דער עיקר תכלית פון די בריאה איז, אז א מענטש זאל אַנקומען צו אן אמת'ע דבקות אינעם בורא כל עולמים, ביז ער זאל נישט מער זעהן פאר זיינע אויגן נאר דעם אייבערשטן, און דעמאלט וועט אנטפלעקט ווערן פאר זיינע אויגן די שטארקע שיינקייט פון די בריאה. און ווער קען שאצן דעם אייבערשטער'ס גרויסקייט

וּוּאָם אִיז פּאַרְהאַן אִיז דִּי בַאַשְׁעֶפֶענִישֵׁן פּוֹן דַּעַם וְוַעלְט! און נאָךְ
 מַעַר אִיז אַלֶּע וְוַעלְטֹן, וּוּאָם זַענען דָּא אִיז זײ אַזױ פּוּחַל
 וּוּאונְדֶער־לִיכֶע און מוֹרֵא־דִינֶע זאַכן, און אַלֶּעס אִיז בַאַשְׁאַפֶּען
 גַּעוואָרן נאָר פאַר דִּי אִידֹן, אַז זײ זאַלן דַּעַרְקֶענען דָּאָס רִיכְטִיגֶע
 ווִירְקִליכְקײט פּוֹנֶעס אַײַבֶּער־שְׂטֹן, בײַ יַעֲדֶער פֿרַט.

דַּעַרפֿאַר, דַּעַר עִיקֶר תּכָּלִית פּוֹן שְׁלִימוֹת פּוֹן אַ מַעַנְטִשׁ אִיז, אַז
 עַר זאַל אַרײַבֶּער גַּײַן דַּעַם וְוַעלְט דּוּקאַ, און עַר זאַל בַאַטְרַאכְטֹן
 אַלֶּע פֿרַטִים פּוֹן דִּי בְרִיאַת, און דַּעַרְקֶענען דַּעַם גְּרוֹיִסְקײט פּוֹנֶעס
 אַײַבֶּער־שְׂטֹן דוּרְךְ זײ.

אַבֶּער אִיז אַ מַעַנְטִשֵׁנִים לַעֲבֹן גַּײַען אַרײַבֶּער אַלֶּער־לײַ יִסוּרִים און
 פּאַרשִׁידֶענֶע צָרוֹת, און אַ מַעַנְטִשׁ גַּעפִינְט זײַךְ אִיז אַ גְּרוֹיִסֶע
 סַכָּנָה אַז זײַן הַאַרְץ זאַל גַּײַשְׁט אִינְגאַנְצֵן צוּבְרַאכֵן ווערן, און עַר
 זאַל זײַךְ גַּײַשְׁט מַײַאשׁ זײַן אַנְצוּקוּמֶען צוּם תּכָּלִית, ווייל דִּי צָרוֹת
 שְׂטַעלֵן קעגן אִיהֶם פּאַרשִׁידֶענֶע מַנִּיעוֹת עַר זאַל גַּײַשְׁט מַײַשִׁג זײַן
 דַּעַם כְּבוֹד פּוֹן בַאַשְׁעֶפֶער, און אַלֶּעס אִיז וועגן דִּי בְּחִירָה און
 דַּעַם גַּסִּיּוֹן, אַז מַעַן פֿרוּבֶט אַ מַעַנְטִשׁ, וּוּאָם עַר וועט טוהן אִיז אַ
 עַת צָרָה, צו עַר וועט אַוועק לױפֵן פּוֹן בַאַשְׁעֶפֶער חַס וְשָׁלוֹם.

וועגן זיינע צרות, צו אדרבה! ער וועט אנטלויפן צום באשעפער
בשעת זיינע צרות, און וועט איבערדרייען אלעס צו איין גרויסע
און ריזיגע דבקות צו השם יתברך, ווייל ער וועט גוט פארשטיין
אז דער באשעפער רופט איהם פון אלעס וואס גייט אויף איהם
איבער.

און טאמער ער קומט צום הייליגן באשעפער - זיין נאמען זאל
געלויבט זיין, מיט תפלות ותחנונים, אז ער זאל רחמנות האבן
אויף איהם, און זאל איהם דערנענטערן צו זיין עבודה, דעמאלט
זעהט ער ישועת ה', ווי אלע צרות קומען איהם נאר אויס
לייטערן, אינטער טעניגן דאס שווערע מאטריאל און דערהויבן
דאס גייסט (להכניע החומר ולהגביר הצורה), און צוקלעבן זיין
נשמה צום איבערשטן, און דעמאלטס וועט ער לויבן גאט'ס
נאמען אויף אלעס, אזוי ווי עם שטייט (תהלים קי"ח) אודך פי
עניתני ותהי לי לישועה - נאיד וועל דיר לויבן ווען דו האסט
מיר געפייניגט, און דו ביסט געווארן פאר מיר פאר א ישועה]
און ער וועט זוכה זיין צו דערגרייכן דעם אמת'ן תכלית.

און דאס איז וואס דער רבי זי"ע מיינטשט דעם מאמר הו"ל (צויבין י:): 'נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא' - אז דאס איז נאר געזאגט געווארן מצד די גשמיות פון די וועלט, אז לויט די אלע צרות וואס מענטשן ליידן, איז גארנישט פדאי געבוירן צו ווערן. אבער מצד די חיי עולם הבא, דאס הייסט רוחניות'דיגע לעבן אין דבקות הבורא, וואס מען איז זוכה דערצו דווקא ווען מאיז געווען אויף דער וועלט און מען האט זיך געשטארקט אויף אלע צרות און מניעות, און מען איז אנטלאפן נאר צום באשעפער, איז א ודאי בעסער יא צו ווערן באשאפן, ווייל דורך דעם דווקא, קומט מען צום תכלית, און מען איז זוכה צו אלע טובות פון אלע עולמות.

און רבי נתן ז"ל איז מסביר (ליקוטי הלכות שבועות הלכה ב' אות ח'), אז דאס אלעס איז דער יסוד פון די מצוה פון פיבוד אב ואם. ווייל לכאורה איז שווער, אויב עס איז בעסער אז א מענטש זאל גארנישט געבוירן ווערן, אויב אזוי פארנוואס דארף מען מכבד זיין טאטע און מאמע וואס האבן איהם געברענגט צו דער וועלט, וואס איז א פלאץ וואס איז גארנישט אזוי גוט צו זיין?

אָבער ווייל דאס גאַנצע איז נאר מצד דער וועלט, אָבער מצד יענער וועלט איז אַ ודאי בעסער ער זאל יא געבוירן ווערן, ווייל דווקא דורך דעם וועלט איז מען זוכה צו יענער וועלט, דערפאר איז אַ ודאי אז מ'דארף מ'כבד זיין טאטע און מאמע וואס האבן איהם צוגעברענגט דערצו.

דערפאר, וואויל איז דער וואס איז זוכה זיך זייער צו מחזק זיין אין אלעם וואס גייט אויף איהם איבער אין זיין לעבן, און ער גלייכט אויס זיינע אויגן אַנצוקוקן נאר אויפן תכלית, און אויף די דביקות אינעם אייבערשטן, ווייל דורך דעם וועט ער זוכה זיין צו לעבן אז אייביגע לעבן פון יענע וועלט אויף דעם וועלט, א בחינה פון עולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

און מוהרא"ש שליט"א האט מקשר געווען דער ענין צו די וואכעדיגע סדרה מיט אַ מוּרָא'דיגע קשר, ווייל מיר טרעפן אין די פרשה, דעם ענין פון עמידת יצחק, אז יצחק אבינו איז געווען גרייט זיך צו שחט'ן אויף קדושת שמו יתברך.

און מען דארף אריינקלערן פארוואס די עמידה ווערט שטענדיג אַנגערופן אויפן נאמען פון יצחק אבינו – "עמידת יצחק", און

נישט אויפן נאמען פון אברהם אבינו - "עקידת אברהם", ווייל א ודאי איז דער נסיון פון אברהם אבינו געווען מורא'דיג גרויס, נישט ווייניגער פון יצחק אבינו, אז אברהם האט איינגעהאלטן זיין רחמנות, און איז געגאנגען שחט'ן זיין איינציג זעהן, וואס ער האט איהם געהאט נאך הונדערט יאר. איז פארוואס דערמאנט מען אייביג די עקידה נאר אויפן נאמען פון יצחק דווקא?

אבער אויב מיר וועלן אריין טראכטן, וועלן מיר זעהן אז דער נסיון פון יצחק אבינו ביים עקידה אין די מצוה פון "כיבוד אב", איז געווען זייער מורא'דיג און וואונדערליך. ווייל אברהם אבינו איז געווען אן אלטער מאן, הונדערט זיבן און דרייסיג יאר אלט, און יצחק איז געווען א יונגע מענטש פון זיבן און דרייסיג יאר, און נאר גרינג האט ער געקענט אנטלויפן און זיך באהאלטן פון זיין טאטע, און נישט זיך איבערגעבן צו שחט'ן. און נישט נאר אז ער האט נישט אזוי געטאן, נאר ער האט אויך אנגעזאגט זיין טאטן, ער זאל איהם גוט צובינדן, אז דער קרבן זאל חלילה נישט פסול ווערן.

קומט אויס, אז זיין ביבוד אָב איז געווען פּלאַאי פּלאַים, ער האט זיך אינגאנצן מבטל געווען פאר זיין הייליגער טאטע, און האט ערליך געגלייבט אין זיין טאטנס רייד, אז דער באשעפער האט איהם געהייסן איהם צו שחטן. דערפאר ווערט די עמידה אנגערופן נאך איהם, ווייל דאס איז גאר א גרויסע און דערהויבענע מדריגה אין די מצוה פון ביבוד אָב ואם.

און אזוי ווערט געברענגט קלאר אינעם זוהר הקדוש (וירא קג ע"א), אויפן פסוק (מלאכי א') "בן יכבד אב", אז דאס איז יצחק צו אברהם. ווען האט ער איהם מכבד געווען? בשעת ווען ער האט איהם צוגעבינדן אויפן מזבח, און האט איהם געוואלט מקריב זיין פאר א קרבן, און יצחק איז געווען אלט זיבן און דרייסיג יאר, און אברהם איז געווען אן אלטער, טאמער ער וואלט איהם געשטימט אינעם פום, וואלט אברהם זיך נישט געקענט שטעלן אקעגן איהם, און ער האט מכבד געווען זיין טאטן, און האט איהם געפעטן צו צובינדן אזוי ווי איין שעפסעלע, פדי צו טוהן דעם טאטנס ווילן.

זעהט מען דערפון, אז יצחק אבינו האט מקיים געווען מצות
 כיבוד אב מיט דעם גרעסטן שלימות, און ער האט דערגרייכט
 דעם תכלית פון חיי עולם הזה, אז אלעס איז וועגן די תכלית פון
 חיי עולם הבא, און זיין זכות שטייט נאך פאר אלע נשמות
 ישראל אויף אלע דורות, אז דורך די מסירת נפש פון יצחק
 אבינו בשעת די עקידה, און די מסירות נפש, מקיים צו זיין די
 מצוה פון כיבוד אב ואם, דער זכות טוט ביישטיין פאר אלע
 נשמות ישראל, צו פארגעבן זייער זינד, און זיי אויסלייזן פון
 אלע צרות.

און השם יתברך זאל אונז מוזהב זיין מקיים זיין מצות כיבוד אב
 ואם מיט א שלימות, און אנקומען צו די השגה פון די תכלית, צו
 זיין דבוק אינעם אייבערשטער אויף אייביג און שטענדיג, אמן
 ואמן.

